Број: С1 3 У 034899 20 Увп
Сарајево, 18.02.2021. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у апелационом управном вијећу састављеном од судија Динке Бешлагић-Човрк, предсједнице вијећа, Срете Црњака и Весне Трифуновић, чланова вијећа, уз судјеловање записничарке Босиљке Гргић, у управном спору тужиоца „Institut za građevinarstvo „IG" d.o.o. Бања Лука улица Петра I Карађорђевића број 92-96, против рјешења број: JH2-01-07.1-137-6/20 од 30.01.2020. године, туженог Уреда за разматрање жалби Сарајево, улица Дубровачка број 6а/I спрат, уз учешће заинтересованог лица „IPSA INSTITUT" d.o.o. Сарајево, Пут живота бб, у управној ствари јавних набавки, одлучујући о захтјеву тужиоца за преиспитивање судске одлуке – пресуде вијећа за управне спорове Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 034899 20 У од 13.10.2020. године, у нејавној сједници одржаној дана 18.02.2021. године, донио је сљедећу

П Р Е С У Д У

Захтјев за преиспитивање судске одлуке се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом вијећа за управне спорове, број и датум наведени у уводу, одбијена је тужиочева тужба поднесена против рјешења туженог, броја и датума као у уводу, којим је усвојена жалба понуђача „IPSA INSTITUT" d.o.o. Сарајево, те поништена одлука о избору најповољнијег понуђача уговорног органа „Autoceste F BiH" d.o.o. Мостар, број :01-01.3-4727-23/17 од 21.03.2018. године, и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак.

Усвојен је захтјев понуђача „IPSA INSTITUT" d.o.o. Сарајево" за повратуплаћених средстава на име покретања жалбеног поступка у износу од 7.500,00КМ, који ће се извршити на основу посебног рјешења овога органа.

Против наведене пресуде вијећа за управне спорове овог суда тужилац је благовремено поднио захтјев за преиспитивање судске одлуке (у даљњем тексту захтјев), због повреде Закона о јавним набавкама.

У одговору на захтјев тужени орган и заинтересовано лице „IPSA INSTITUT" d.o.o. Сарајево су предложили да се исти одбије као неоснован.

Захтјев није основан.

Из стања у спису произилази да је вијеће за управне спорове поступило у складу са законом када је одбило тужбу тужиоца поднесену против оспореног рјешења, те је за своју одлуку, супротно наводима из захтјева, дало јасне и потпуне разлоге, које и ово вијеће прихвата као правилне и на закону засноване.

Из образложења оспореног рјешења, које је вијеће за управне спорове оцијенило правилним и законитим, а у дијелу који се односи на банкарску гаранцију, произлазили да је увидом у понуду изабраног понуђача „IG" d.o.o. Бања Лука утврђено да се на страници 351 понуде налази гаранција озбиљност понуде, издата од Нове Банке а.д. Бања Лука, у којој је наведено да ступа на снагу 04.01.2018. године у 11.00 сати, а одговорност према наведеној гаранцији истиче 01.06.2018. године у 16. сати. Исправком обавјештења о набавци број: 266-1-2-429-8-180/174 (тачка IV 6.) је промијењен рок за пријем понуда 04.01.2018. године на 12.01.2018. године. С обзиром на наведене неспорне чињенице оцијењено је да банкарска гаранција изабраног понуђача „ИГ" д.о.о. Бања Лука, није исправна, односно није достављена у складу са тендерском документацијом и појашњењем, то јест са краћим је роком важења у односу на захтјевани и дефинисани, а како то и жалилац „IPSA INSTITUT"наводи. Наиме гаранција ће почети тећи од 12.01.2018. године (што је нови датум отварања понуда) и трајати 148 дана од 12.01.2018. године, што није случај са гаранцијом изабраног понуђача „IG" d.o.o. Бања Лука, те је према мишљењу овог органа изнесени навод основан.

Тужени указује да је напријед наведени став у потпуности потврђен у пресуди Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 028601 18 од 10.01.2020. године, а којом је ранија одлука туженог у истом поступку јавне набавке поништена.

По оцјени овог вијећа, законитост оспорене одлуке није доведена у сумњу ни приговорима из захтјева за преиспитивање судске одлуке.

У свом захтјеву тужилац наводи да је оспораваном одлуком дошло до повреда закона БиХ и других прописа, конкретно члана 103 став 1 тачка а) Закона о јавним набавкама, а у вези са чланом 61 став 1 тачка а ЗЈН и чланова 1 и 5 Правилника о форми гаранције за озбиљност понуде и извршавање уговора.

Неосновано тужилац у захтјеву указује да је банкарска гаранција коју је доставио у складу са захтјевима из тендерске документације.

Наиме, уговорни орган је тачком 8.8.1 ТД прописао, да би учетвовали у поступку јавне набавке понуђачи требају досатвии у оригиналу безусловну банкарску гаранцију за озбиљност понуде (у даљем тексту: гаранција за понуду). Износ тражене гаранције за понуду је 20.000,00 КМ (ријечима:

двадесетхиљада и 00/100 КМ) и иста мора важити у читавом периоду важења понуде +28 дана тј. 118 дана од отварања понуда". Одговором на постављено питање понуђачима о валидности гаранције, односно, дужине трајања гаранције за озбиљност понуде уговорни орган је 27.12.2017. године одговорио: "У тачки 8.8.1. тендерске документације дошло је до штампарске грешке гдје умјесто 118 треба да стоји 148. Период важења понуде је 120 дана. Дакле, гаранција за озбиљност понуда треба да важи (120+28) 148 дана од дана отварања понуда."

И по схватању апелационог вијећа, тужилац погрешно тумачи и доводи у везу предње наведени услов везан за период важења банкарске гаранције са одредбом члана 61. став 1 а) ЗЈН уз тумачење како исти није усклађен са одредбама ЗЈН и подзаконским актима и да је то апсолутно битна повреда одредби Закона. Тужилац погрешно сматра да одредба члана 61. став 1. тачка а) ЗЈН прописује облик или период важења гаранција уз понуду. Наведена одредба прописује само **врсту гаранција** као средстава обезбјеђења понуда, односно, уредног извршења услуга. Конкретно став 1, тачка а) наведене одредбе изричито прописује шта је то гаранција за озбиљност понуде и прописује да се ради о гаранцији у случају да понуђач одустане од своје понуде у року важења понуде. **Дакле, не ради се о одредби која прописује период важења банкарске гаранције, како то тужилац погрешно сматра.** Нити једна одредба Закона о јавним набавкама није дефинисала период важења, нити облик банкарских гаранција као јемства које се доставља уз понуде, односно при закључењу уговора.

Облик и период важења банкарске гаранције прописан је Правилником о форми гаранције за озбиљност понуде и извршавања уговора („Службени гласник БиХ" број 90/40) на којег се тужилац позива, али опет селективно покушавајући да издвоји поједине одредбе и тумачи их на свој, очигледно погрешан, начин. Наиме, одредба члана 2. наведеног Правилника прописује: *„Гаранција за озбиљност понуде се доставља у облику безусловне банковне гаранције. **Образац безусловне банковне гаранције за озбиљност понуде је дат у прилогу овог Правилника и чини његов саставни дио..."*** Даље, у прилогу Правилника постоји образац банковне гаранције у оквиру којег стоји пасус „ Наша одговорност према овој гаранцији истиче дана____ у___сати. (**назначити вријеме, сходно Обавјештењу о јавној набавци и тендерскои документацији** с тим што вријеме не може бити краће од 30 дана). Дакле, **законом је прописао да се период трајања банковне гаранције за озбиљност понуде прописује Обавјештењем о набавци и тендерском документацијом, уз само једно ограничење - да гаранција не може да траје краће од 30 дана.** Уговорни орган је у овом случају условом из тачке 8.8.1. тендерске документације у потпуности испунио услове прописане Законом и подзаконским актима који су на снази у БиХ и који се односе на период важења гаранције (члан 2 Правилника о форми гаранције за озбиљност понуде и извршавање уговора), стога није дошло до повреда Закона.

С обзиром на наведено, неосновани су наводи из захтјева тужиоца, а норме на које се он позива (члан 61. став 1 под а) уопште нису одредбе које третирају питање облика и периода важења гарањције за озбиљност понуде.

Надаље, све примједбе које тужилац у захтјеву истиче односе се на тендерску документацију и како је правилно закључило вијеће за управне спорове (страна 3 оспорене пресуде) први пут су изнесене у управном спору. Одредбом члана 34. став 1. Закона о управним споровима БиХ прописано је да

Суд рјешава спор на бази чињеница које су утврђене у управном поступку. Тужилац нити у управном поступку, а нити све вријеме трајања поступка јавне набавке, није оспоравао одредбе тендерске документације. Тужилац, а нити један кандидат/понуђач, није уложио жалбу против тендерске документације иако је чланом 101. ЗЈН био на то овлаштен, уколико је сматрао да објављена тендерска документација крши одредбе закона или подзаконских аката у БиХ, нити је поставио питање или тражио образложење у вези са дијелом тендерске документације која се односи на гаранцију, како је то вијеће за управне спорове у оспореној пресуди правилно констатовао. Дакле, тужилац очигледно није сматрао да постоји нека повреда правних прописа и самим тим је прихватио све услове наведене у тендерској документацији. Овакве наводе први пут истиче у управном спору када је очигледно исцрпио све наводе које је безуспјешно истицао до тада.

Пресудом Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 028601 18 У од 10.01.2020. године, вијеће за управне спорове је оцијенило неоснованим наводе тужиоца, јер исти није доставио понуду која је у складу са условима из тендерске документације.

С обзиром на изнијете разлоге, апелационо управно вијеће налази да је побијана пресуда вијећа за управне спорове правилна и законита, а захтјев тужиоца за њено преиспитивање неоснован, па га је одбило примјеном члана 54. став 1. Закона о управним споровима Босне и Херцеговине („Службени гласник БиХ“, број: 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10).

Записничарка,
Босиљка Гргић

ПРЕДСЈЕДНИЦА ВИЈЕЋА
SUDIJA
Динка Бешлагић Човрк

